

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ 17

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Αριθ. { Πρωτ. 1041
Διεκπ. 170 } 'Εν 'Αθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1929

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἁ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀνανεοῦσα προγενεστέρως ἐγκυκλίους περὶ βαθμῶν συγγενείας γνωρίζει τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀπαγορεύεται ἡ ἔκδοσις ἀδείας γάμου ἐφ' ὅσον μεταξὺ τῶν μελλόντων νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν ὑφίσταται συγγένεια βαθμῶν α) ἔκτου ἐξ αἵματος β) πέμπτου ἐκ διγενείας γ) τρίτου ἐκ τριγενείας δ) τρίτου ἐκ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ὡς δ' εἶναι εὐνόητον, καὶ πάντων τῶν ἑλασσόνων βαθμῶν συγγενείας.

Ἐιδικώτερον προκειμένου περὶ τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος πνευματικῆς συγγενείας ἀπαγορεύονται μόνον αἱ ἑξῆς περιπτώσεις 1) ὁ γάμος τοῦ ἀναδόχου α'.) μετὰ τῆς ἀναδεκτῆς β'.) μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἀναδεκτῆς γ'.) μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἀναδεκτῆς. 2) ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀναδόχου α'.) μετὰ τῆς ἀναδεκτῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ β'.) μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἀναδεκτῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γ'.) μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἀναδεκτῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Τὰ αὐτὰ δὲ ἰσχύουσι καὶ ἐναλλασσομένων τῶν γενῶν, πασῶν τῶν ἄλλων περιπτώσεων τῆς πνευματικῆς συγγενείας μὴ καλουσῶν τὴν ἔκδοσιν ἀδείας γάμου,

Ἐπαφίεται εἰς τὴν σύνεσιν τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν. ὅπως κατ' ἄκραν ἐκκλησιαστικὴν συγκατάβασιν καὶ οἰκονομίαν ἐπιτρέψωσι τὴν ἔκδοσιν ἀδείας γάμου ἔκτου βαθμοῦ ἐξ αἵματος καὶ πέμπτου ἐξ ἀγχιστείας, ὡς αἰεὶ πισθόνται ὅτι ὄντως λόγοι σοβαροὶ ἐπιβάλλουσι τοῦτο, ἐὰν προηγουμένως διὰ προσφόρων προτροπῶν μὴ δύνωνται νὰ ἀποτρέψωσι τὴν σύναψιν γάμου συγγενείας ἔκτου ἐξ αἵματος καὶ πέμπτου ἐξ ἀγχιστείας. Πέραν τούτου οὐδαμῶς δύναται νὰ χωρήσῃ ἐπιείκεια καὶ συγκατάβασις οὐδὲ δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ταῦτα ἀνακοινοῦσα ὑμῖν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρᾶκαλεῖ ὅπως ἀδιαλείπτως καὶ συντόμως μεριμνᾶτε ἵνα τηρῶνται αἱ διατάξεις αὗται καὶ μὴ προκύπτῃ

βλάβη τις ἐκ τῶν κατὰ συγκατάβασιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν ἐπιτρεπομένων συνουκείων.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος.
- † Ὁ Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

«Πρόσκλησις κληρικῶν διὰ πληροφoρίας εἰς Πολιτικὰς Ἀρχὰς γίνεται διὰ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου».

Αριθ. { Πρωτ. 687
Διεκπ. 419 } 'Εν 'Αθήναις τῇ 16ῃ Ἀπριλ. 1929

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Παρατηρήθη μέχρι σήμερον ὅτι πολλοὶ τῶν Αἰδес. ἱερέων καὶ λοιπῶν κληρικῶν τῶν κατ' ὑμᾶς Ἱερῶν Μητροπόλεων, προσκαλοῦνται ὑπὸ διαφόρων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν ἄνευ ὑμετέρων εἰδήσεως καὶ ἀδείας. Τοῦτο ὅμως οὐ μικρὰν δημιουργεῖ ἀταξίαν ἐν ταῖς ἐνορίαις τῶν ἐγκαταλειπόντων αὐτὰς ἱερέων. Πρὸς ἄρσιν τῆς ἀταξίας ταύτης, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως παραγγείλητε εἰς τὸν ὑφ' ὑμᾶς Ἱερόν Κλήρον ἵνα πᾶσα τοιαύτη πρόσκλησις ἐκτελεῖται ὑπ' αὐτοῦ μόνον ἐφ' ὅσον διαβιβάζεται δι' Ὑμῶν, καὶ παρέχεται ἡ ἀπαιτουμένη ὑμετέρα συγκατάθεσις καὶ ἄδεια, μεθ' ἣν δέον νὰ λαμβάνηται ἡ ἀπαιτουμένη πρόνοια πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐν ἀνάγκῃ τῶν ἀπουσιαζόντων κληρικῶν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- † Ὁ Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ.
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

Η ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

B

Μέθοδος και πορεία της διδασκαλίας

Πρὸ παντὸς ὀφείλει ὁ διδάσκαλος νὰ ἐμβαθύνῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἐναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον ὄθεν θεωροῦμεν, καθὼς διὰ τὰ ἄλλα μαθήματα, οὕτω καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἁγίας Γραφῆς νὰ προπαρασκευάζεται οὗτος, καὶ μάλιστα ὅταν δὲν εἶναι θεολόγος.

Διὰ τὴν εἰδικὴν διδακτικὴν τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, οἱ περισσότεροι καὶ ἀριστοὶ τῶν παιδαγωγῶν διαγράφουσι τὰ ἑξῆς στάδια, κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν σχολὴν: 1) Προειδοποιήσεις ἢ θέσεις τοῦ σκοποῦ, 2) Διήγησις, 3) Ἐπανάληψις (μετ' ἐπεξηγήσεων καὶ ἐπιδείξεως σχετικῆς εἰκόνας), 4) Ἐμβάθυνσις (ἐξαγωγή τῆς κεντρικῆς θρησκευτικῆς ἰδέας), 5) Ἐφαρμογή.

Ἡ προειδοποίησις σκοπὸν ἔχει νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ διαθέσῃ τὸν μαθητὴν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ διδαχθησομένου τεμαχίου. Αὕτη ἀπομακρύνει πᾶσαν ξένην παράστασιν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ μαθητοῦ, ἀνοίγει εἰς αὐτὴν θέσιν πρὸς εἰσοδοχὴν τοῦ νέου καὶ γεννᾷ προσδοκίαν καὶ ἐνδιαφέρον. Ἡ θέσις τοῦ σκοποῦ συνίσταται εἰς σύντομόν τινα πρότασιν, π. χ. «Παιδιά, θὰ σᾶς διηγηθῶ (ἢ θὰ μάθωμεν) σήμερα τί συνέβη εἰς τὸν Ἰωσήφ ὅταν ἦτο εἰς τὴν Αἴγυπτον». Ἡ πρότασις αὕτη δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ ἐκφράσεις ἀορίστους ἢ ἀφηρημένας ἐννοίας (π. χ. θὰ μάθωμεν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ἀλλὰ πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέστησε τὸν Λαζάρου κλπ.). Ἡ πρόταξις αὕτη ἐνέχει μεγίστην σπουδαιότητα: θὰ ἦτο ἀφύσικον νὰ προσπαθῆσθαι ὁ παῖς νὰ συγκεντρωθῆ καὶ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του, χωρὶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ γνωρίσῃ περὶ τίνος πρόκειται νὰ διδαχθῆ.

Τὸ δεύτερον στάδιον εἶναι τὸ τῆς διηγήσεως. Ὁ διδάσκαλος ἀφηγεῖται τὸ ἱστορικὸν τεμάχιον καὶ δὴ ὀλόκληρον καὶ οὐχὶ κατὰ τμήματα, ὡς πολλοὶ παιδαγωγοὶ συνιστῶσι, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρχεται διάσπασις τῆς ἐσωτερικῆς συνόχης τῆς ἱστορίας. Ἡ διήγησις πρέπει νὰ γίνηται ἐλευθέρως καὶ ἄνευ καταφυγῆς εἰς τὸ βιβλίον· τοῦτο ἀποτελεῖ ἐνδειξὴν μὴ προπαρασκευῆς τοῦ διδασκάλου ἢ κατηγητοῦ καὶ χαλαροῦ τὴν πειθαρχίαν τῆς τάξεως. Εἴς ἢ περισσότεροι μαθηταὶ ἐπαναλαμβάνουσι κατόπιν τὴν ἱστορίαν (στάδιον τῆς ἐπαναλήψεως καὶ ἐμπεδώσεως) καὶ μετὰ ταῦτα γίνεται ἐξήγησις τῶν δυσκολωτέρων μερῶν καὶ σημείων αὐτῆς μετ' ἐπιδείξεως σχετικῆς εἰκόνας ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Εἰς τὸ στάδιον τοῦτο χρησιμοποιοῦ-

μεν συνήθως τὴν διαλογικὴν μορφήν. Τὸ σπουδαιότερον στάδιον εἶναι τὸ τῆς ἐμβαθύνσεως εἰς τὰς ἱστορικὰς, δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τῆς ἱστορίας· θὰ ἦτο ἄκαρπον νὰ περιοριζώμεθα εἰς ἀπλὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας, διότι πᾶσα διδασκαλία καὶ δὴ ἡ θρησκευτικὴ πρέπει ν' ἀποτείνηται οὐ μόνον εἰς τὸν νοῦν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν βούλησιν τοῦ μαθητοῦ. Ἐνταῦθα πρέπει ὁ διδάσκαλος νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του δύο τινὰ: 1) Νὰ εὐρίσκῃ τὸν (δογματικὸν ἢ ἠθικὸν) πυρῆνα τῆς ἱστορίας, δηλαδὴ νὰ εἰσδύῃ εἰς ὅ,τι ὁ θρησκευτικὸς συγγραφεὺς προτίθεται νὰ διδάξῃ καὶ 2) Νὰ προσπαθῆ ὥστε νὰ σχηματίζωσιν οἱ μαθηταὶ ἰδίαν κρίσιν ἐπὶ τῆς ἱστορίας. Τέλος ὀφείλει ὁ κατηγητὴς νὰ συνηθίσῃ τὸν μαθητὴν νὰ χρησιμοποιῆ ἐν πάσῃ στιγμῇ τὰ δεδιδαγμένα (στάδιον τῆς ἐφαρμογῆς). Μετὰ τὴν διδασκαλίαν ὀφειλομεν νὰ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς. Ἐκ τοῦ πλουσίου ὑλικοῦ καὶ τοῦ πλήθους τῶν δυνατῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν ἐκλέγεται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἡ σπουδαιότερα καὶ ἀνταποκρινομένη περισσότερον εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον καὶ τὴν ψυχρὴν φύσιν τῶν μαθητῶν.

δ) Τεχνικὰ ἐποπτικὰ μέσα

Εἶδομεν ὅτι μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἱστορίας γίνεται καὶ ἐπίδειξις ἐπὶ τοῦ διδασκάλου σχετικῆς πρὸς τὸ διδαχθὲν εἰκόνας. Αἱ εἰκόνες αὗται, ἐὰν πληρῶσι τὰς θρησκευτικὰς καὶ παιδαγωγικὰς ἀπαιτήσεις, ἀποτελοῦσιν ἐν ἑκ τῶν σπουδαιότερων μορφωτικῶν μέσων. Ἡ ἀξία αὐτῶν ἔγκειται ἰδίᾳ ἐν τῇ αἰσθητοποιήσει τῆς διηγήσεως, δι' ἣς καθιστῶσι τὰς ἐννοίας προσιτὰς εἰς τὸ νοῦν, οὕτω δὲ ὑποβοηθοῦσι τὸ στάδιον τῆς ἐξηγήσεως. Αἱ ἐποπτεῖαι ἐν τῇ θρησκευτικῇ διδασκαλίᾳ εἶναι τοσούτω μᾶλλον ἀναγκαῖαι, καθόσον διὰ τοῦ μαθήματος τούτου διδάσκομεν πολλάκις ὑπερβατικὰς ἀληθείας καὶ ἀφηρημένας ψυχικὰς καταστάσεις. Αἱ εἰκόνες εἶναι ἰδίως ἀναγκαῖαι: 1) Δι' ἀντικείμενα μὴ ὑποκείμενα πλέον εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῶν μαθητῶν, ὡς ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος, ἡ κιβωτός, ὁ χαλκοῦς ὄφις κλπ. (πρβ. ἀρχαιολογίαν τῆς Π. Διαθήκης) καὶ 2) Πρὸς παράστασιν ἱερῶν τινῶν τόπων (τὸ Σινᾶ, τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὁ Γολγοθᾶς κλπ) καὶ βιβλικῶν τινῶν σκηνῶν (θυσιὰ τοῦ Ἰσαάκ, παραστάσεις ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωσήφ, ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἢ Ἐνανάληψις, ἢ Πεντηκοστή κλπ.)

Αἱ εἰκόνες πρέπει: 1) Νὰ εἶναι ἱστορικῶς ἀληθεῖς, παριστῶσαι ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον τὰ ἀντικείμενα, ἵνα οἱ μαθηταὶ σχηματίζωσιν ὀρθὰς περὶ αὐτῶν παραστάσεις. 2) Νὰ εἶναι καλαισθητικαὶ καὶ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

*Ημερομηνία	Κυριακὰ Εὐαγγελίον	Κυριακὰ Ἀποστόλων	Εἰσοδικὰ	*Ἦχοι
ΜΑΪΟΥΣ	5 Κυρ. Α' ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ 12 > Β' τοῦ Θωμᾶ 19 > Γ' τῶν Μυρ. 26 > Δ' Παραλύτου	Κυρ. Α' ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ > Β' τοῦ Θωμᾶ > Γ' Μυροφόρ. > Δ' Παραλύτου	— Α' Δ' Ε'	— α' β' γ'

εὐκρινεῖς καὶ 3) Νὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν πολύχρωμοι εἰκόνες πρέπει νὰ προτιμῶνται διὰ μικροὺς παῖδας, διότι εἶναι ἐλκυστικώτερα.

Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὀρθῶς ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικόν, τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ ἱστορικόν της περιεχόμενον, ἵνα μὴ ἐξ αὐτῆς οἱ μαθηταὶ ἐξαγάγῃσι τυχόν ὑποκειμενικὰ πεπλανημένα συμπεράσματα. Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη τὸ σπουδαῖον ζήτημα, πότε πρέπει νὰ ἐπιδεικνύηται ἡ εἰκὼν. Αἱ γνώμαι ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι τρεῖς: 1) Ἐν ἀρχῇ τῆς διδασκαλίας, ἵνα χρησιμεύῃ αὕτη ὡς σημεῖον ἀφετηρίας· οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν γνώμην ταύτην ἔχουσιν ὡς ἐπιχείρημα καὶ τὸ ὅτι οἱ μαθηταὶ κατὰ τὴν διήγησιν πλάττουσι διὰ τῆς φαντασίας των διαφόρους εἰκόνας καὶ παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι συνήθως δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητα, ὅπερ εὐκόλως δύναται καὶ πρέπει ν' ἀποφευχθῇ διὰ τῆς προεπιδείξεως τῆς εἰκόνας. Ὁ λόγος ὅμως οὗτος δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸς, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν προεπίδειξιν ταύτην, διότι οἱ μαθηταὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωσιν ἐκ πρώτης ἀντιλήψεως τὴν εἰκόνα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ προσοχὴ αὐτῶν διὰ τῆς εἰκόνας θὰ περισπᾷτο κατὰ τὴν διήγησιν, ἣτις οὕτω θὰ ἔχανε μέγα μέρος τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς. 2) Ἐτεροὶ συνιστῶσι τὴν ἐπίδειξιν κατὰ τὸ πέρας τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη αὕτη, ἂν καὶ ὑπὸ διαπερεπῶν κατηχητῶν θεολόγων ὑποστηριζομένη (πρβ. C. Krieg Katechetik 1907 σελ. 316) δὲν εἶναι, νομίζομεν, ὀρθή, διότι αἱ μετὰ τὰ στάδια τῆς ἐμβιαθύνσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς διηγήσεως δὲν εἶναι πλέον τόσοσιν ζωηραὶ καὶ πλαστικά. 3) Καταλληλότερος ὅθεν φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὁ χρόνος μετὰ τὴν διήγησιν καὶ ἐπανάληψιν τῆς ἱστορίας, ὅτε καὶ γίνονται διάφοροι ἐπεξηγήσεις ἐπὶ τῶν δυσνοητοτέρων μερῶν καὶ σημείων αὐτῆς. Κατὰ τὸν χρόνον δηλαδὴ τοῦτον ὁ διδάσκαλος ἐπιδεικνύει τὴν σχετικὴν εἰκόνα καὶ ἀφήνει ἐν ἀρχῇ τοὺς μαθητὰς νὰ τὴν ἐπισκοπήσωσιν ἐπὶ τινα ὥραν. Εἶτα ἀποτελεῖ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐρωτήσεις σχετικὰς πρὸς τὸ παριστανόμενον καὶ γίνεται οὕτω λεπτομερὴς αὐτῆς περιγραφή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑ·Ι·ΤΗΣ

ΤΥΠΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Τὸ πρῶτ' τῆς τυχούσης ἑορτῆς εἰς τὸν Ὁρθρον (ὄρα ἐν τῷ νέῳ Τυπικῷ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπους ὅταν τύχη αὕτη ἐν νηστησίμῳ ἡμέρᾳ, ἐν περιπτώσει Η' παραγράφῳ 11) ὁ Ἀρχιερεὺς κατέρχεται εἰς τὰς Καταβασίας, μετὰ Μανδύου καὶ Πατερίτσας, καὶ ἵσταται εἰς τὸν θρόνον. Μετὰ «τὴν τιμιωτέραν», τὰ Ἐξαποστειλάρια, τοὺς Αἵνους, καὶ τὴν Μεγ. Δοξολογίαν γίνεται ἡ συνήθης εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Μετὰ δὲ τὸ «Πλοῦσιοι ἐπτώχευσαν» κατέρχεται τοῦ θρόνου, καὶ λαμβάνει καιρὸν, τῶν Χορῶν ψαλλόντων «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα» τὸ Μέγα, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερόν. Ἐν τῷ δὲ ἀναγινώσκονται αἱ ὄραι λιταί, ἐνδύεται τὴν Ἀρχιερατικὴν στολήν. Μετὰ δὲ τὴν θ' καὶ τὸ «Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου», ἐξέρχεται τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἵσταται εἰς τὸ μέσον. Μετὰ τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, κτλ. Ὁ Ἀρχιερεὺς λέγει «Ὁ Θεὸς οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς». Εἶτα ὁ Ἀναγνώστης τὸ Τρισάγιον· Κύριε ἐλέησον ἰβ'. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἐπισυνάπτει τὴν Εὐχὴν· «Παναγία Τριάς...» ὁ Ἱερεὺς τὴν ἀπόλυσιν, καὶ ἄρχεται ἡ λειτουργία. Ὁ Διάκονος «Εὐλόγησον Δέσποτα». Ὁ Ἱερεὺς «Εὐλογημένη...» Ὁ Ἀρχιερεὺς ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον, ἀναγινώσκει τὸν Προοιμακόν. Ὁ Διάκονος, τὴν Μ. Συναπτὴν, καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν. Εἶτα τὰ «Πρὸς Κύριον...» ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου. Μετὰ ταῦτα ἄρχονται οἱ χοροὶ ψάλλον τὸν Ἐσπερινόν. Εἰς τὸ, «καὶ νῦν» τοῦ Δοξαστικοῦ, ἐξέρχονται οἱ Ἱερεῖς μετὰ τῶν Διακόνων, καὶ ψάλλουσιν ἐν χορῷ τὸ «Φῶς Ἰλαρόν». Εἰς τὸ «Πατέρα Υἱόν...» Ἀρχιερεὺς κατέρχεται τοῦ θρόνου μετὰ Δικηροτρικίρων, προπορευόμενος τῶν Ἱερέων, εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερόν. Μετὰ τὸ τέλος, ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ «Ἐσπέρας» ὁ Ἀναγνώστης «Προκειμένον ἦχος» κ.τ.λ. καὶ ἀναγινώσκει τὴν Προφητείαν. Ὁ Ἀρχιερεὺς μετὰ τούτου, λαβὼν παρὰ τοῦ Διακόνου λαμπάδα καὶ θυματόν, ἵσταται πρὸ τῆς ὥραίας Πύλης, καὶ ὅταν ὁ Ἀναγνώστης ἐκφωνήσῃ «Κέλευσον» ὁ Ἀρχιερεὺς ἐκφωνεῖ «Σοφία, Ὁρθοί, Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι». Μετὰ τὴν Παροιμίαν, κρατῶν τὸ Θυματόν, ἱστάμενος ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἄρχεται ψάλλειν τὸ «Κατευθυνθήτω» περικυκλῶν καὶ θυμιῶν τὴν ἁγίαν Τραπέζαν, τῶν χορῶν ψαλλόντων ἐξώθεν τὸ «Κατευθυνθήτω» τετράκις· τὸ τελευταῖον δὲ, ψάλλει αὐθις ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ ἐν τῷ τέλει, πρὸ τῆς ὥραίας Πύλης, θυμιᾷ τὸν λαόν. Εἶτα ἀναγινώσκειται ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον ἀπ' ἄμβωνος. Μετὰ τὴν Συναπτὴν κ.τ.λ. ψάλλεται τὸ «Νῦν αἱ δυνάμεις». Ὁ Ἀρχιερεὺς ἐλθὼν παρὰ τὴν ἁγίαν Πρόθεσιν, δίδοσι τῷ Ἱερεῖ τὰ Ἁγία, διὰ τοῦ, «Δι' εὐχῶν», ὁ δὲ Διάκονος, θυμιῶν μετὰ λαμπάδος τὰ Ἁγία, πρὸ τοῦ Ἱερέως, ἐξέρχονται ἐν σιωπῇ. Εἰσερχομένον δὲ εἰς τὸ Ἱερόν, ὁ Ἀρχιερεὺς λαμβάνει τὰ Ἁγία, καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἅπαναι αἱ εὐχαὶ τῆς Θεῆς Λειτουργίας ἀναγινώσκονται ὑπὸ μόνου τοῦ Ἀρχιερέως, τοῦ Ἱερέως ἀκροωμένου, ἐκτὸς τινῶν ἐκφωνήσεων. Μετὰ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» κ.τ.λ. ὁ Διάκονος τὸ, «Πρόσχωμέν» ὁ Ἀρχιερεὺς, «Τὰ Προηγιασμένα Ἁγία τοῖς Ἁγίοις». Κοινωνικόν· «Εἰς μνημόσυνον». Μετὰ τοῦτο, ὁ Διάκονος· «Μετὰ φόβου Θεοῦ» ὁ Ἀρχιερεὺς «Σῶσον

ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου» εὐλογῶν. Οἱ δὲ χοροὶ ψάλλουσι τό, «Εὐλογίῃσω τὸν Κύριον». Ὁ Ἀρχιερεὺς, «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν» μυστικῶς. Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνων· «Πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ...» ὁ Διάκονος· «Ὁρθοί, μεταλαβόντες». Ὁ Ἱερεὺς· τὴν ὀπισθάμβωνον· οἱ χοροὶ· «Ἐἴη τὸ ὄνομα Κυρίου». Ὁ Ἀναγνώστης τοὺς ψαλμοὺς· «Εὐλογίῃσω», καὶ τό, «Ἐψώσω σε». Μετὰ ταῦτα, ὁ Ἀρχιερεὺς τὴν ἀπόλυσιν, καί, τῶν χορῶν ψαλλόντων, «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα», εὐλογεῖ τὸν λαόν. Ὁ Ἱερεὺς τό, «Δι' εὐχῶν...»

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἀπετέλεσαν τὴν μόνην δυσχέρειαν εἰς τὴν διάδοσιν καὶ παγίωσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶχον ὀπλισθῆ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων.

Δι' ὅσονδῆποτε ὀρθολογιστὴν καὶ ἀγνωστικιστὴν τὸ γεγονός τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῶν δύο τούτων τόσοσιν ἰσχυρῶν πολεμίων ἐμφανίζεται ὡς λίαν παράδοξον. Ἀφ' ἑνὸς ἐνώπιον ἡμῶν ἴστανται οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ μᾶλλον πεπολιτισμένου ἔθνους τοῦ ἀρχαίου κόσμου, οἱ ὅποιοι προθύμως καὶ καθ' ὁμάδας ὑποτάσσονται εἰς τὸ προφανὲς ψεῦδος, ὡς χαρακτηρίζεται ὑπ' αὐτῶν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Ἀφ' ἑτέρου βλέπομεν τοὺς πολίτας τοῦ ἰσχυροτέρου τῶν κρατῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πανταχοῦ παρασυρομένους ἐκουσίως—παρὰ τὴν ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν οἴησιν—ὑπὸ κηρύγματος περὶ τινος φανατικοῦ Ἰουδαίου καταδικασθέντος εἰς τὸν ἀτιμωτικώτερον τῶν θανάτων ὑπὸ ἰδικοῦ τῶν μάλιστα ἄρχοντος.

Ἐὰν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τῶν χρόνων ἐκείνων ἠδύνατο εἰς κᾶτι νὰ συνεννοηθῶσι καὶ συμφωνήσωσι, τοῦτο ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ἡ κοινὴ τῶν ἀπόφασις νὰ ἐξοντώσωσι πάντας τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐξαλείψωσιν εἰς τὸ διηνεκὲς καὶ αὐτὸ τοῦ τὸ ὄνομα. Τὰ ἐλατήρια ἐκατέρου βεδκίως ἦσαν διάφορα, διότι οἱ μὲν πρώτοι ὠρμῶντο ἐκ καθαρῶς θρησκευτικῶν ἐλατηρίων, ἐνῶ οἱ Ῥωμαῖοι ὠθουῦντο ὑπὸ ἐλατηρίων πολιτικῶν. Ἐἴνε ὅμως ἀναντίρρητον καὶ σαφές, ὅτι συνέπιπτον εἰς τὸν κοινὸν σκοπὸν, καθ' ὅτι, δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ὑστέρον εἰς κακίαν ἀνεπληροῦντο δασιλῶς ὑπὸ τῆς Ἰουδαϊκῆς μανίας. Ἐξ ἄλλου ὅτι ἤθελε μὲν, δὲν ἠδύνατο δ' ὅμως νὰ πράξῃ ὁ Ἑβραῖος, ἐπραγματοποιεῖ ὁ Ῥωμαῖος διὰ τῆς χυδαιοτέρας καὶ ἀγροικότερας ὕλικῆς ἰσχύος.

Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ μὴ λησμονῶμεν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν τῆς δυνάμεως ταύτης. Καθὼς ἡ δυναμίτης ἐκρήγνυται ὑπὸ τῷ ἐλαφρῶν πλήγματι τοῦ σφυρίου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὀλόκληρος ἡ ἐξηγηριωμένη αὐτοκρατορία ἀνέλαβε νὰ ἐξολοθρευθῆ τοὺς χριστιανούς μετ' ἀπεριγράπτου λύσσης, ἠπελλεῖ δὲ κυριολεκτικῶς νὰ καταπῆ αὐτοὺς ἐν τῇ μανίᾳ τῆς. Δὲν ὑπάρχουν ἀνάλογοι λέξεις πρὸς περιγραφὴν τῶν

βασάνων, τὰς ὁποίας οἱ μάρτυρες ὑπέστησαν καὶ τὸν ἠρωϊσμόν τὸν ὁποῖον ἐπέδειξαν. «Ἀναγινώσκομεν περὶ τῶν χριστιανῶν—ἐγραφέ τις τῶν ἱστορικῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠθικῆς—ὅτι προσέδενον εἰς πεπυρακτωμένους σιδηροὺς σκίμποδας καὶ ὅτι ἀνύποιστος ἀποπνικτικὴ κνίσσα τῶν καιομένων σαρκῶν τοῦ ζωντανοῦ σώματός των ἀνήρχετο πρὸς τὰ ἄνω κατὰ νέφη πυκνά. Ἄλλους διέτριπον καὶ διετρύπων μέχρι καὶ τῶν ὀστέων διὰ ἀγκιστροειδῶν σιδήρων. Ἰὰς ἀθῶας παρθένους παρέδωσαν εἰς τὴν ἀκολασίαν τῶν δημίων καὶ τὴν ἀπληστίαν ἐμπόρων λευκῶν δούλων Ἀπεπέμφθησάν ποτε εἰς τὰ ὑπόγεια μεταλλεῖα 127 ἄνθρωποι με ἐξωρυγμένον τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐστρεβλωμένον τὸν ἕτερον πόδα. Ἐνίοτε τὰ θύματα ἔμενον τόσοσιν βραδέως ἐπὶ τῆς πυρᾶς ὥστε νὰ παρατείνωνται ἐπὶ μικρὸν αἱ οἰμωγαὶ των ἐκ τῶν ἀτελευτήτων βασάνων, αἱ ὁποῖαι διήρκουν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν θεὸν τῶν διδασκαλῶν καὶ ἐν βαθεῖα πίστει πρὸς τὸ δίκαιόν των ἠνεύχοντο τὰς φρικώδεις ταύτας βασάνους οὐ μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀσθενεῖς κορασίδες ἐνῶ καὶ μία μόνη λέξις ἤρκει διὰ νὰ ἀπαλλαγῶν τοῦ μαρτυρίου των».

Ἄλλ' ἐὰν τοιοῦτο ἦτο τὸ ποιὸν τῶν διωγμῶν, καὶ τὸ ποσὸν των δὲν ἦτο ὑποδεέστερον. «Συνήθως—λέγει ὁ Pressancé — ἀριθμοῖσι διωγμοὺς δέκα, ἀλλ' ἡ ἀρίθμησις αὕτη εἶνε ἕλως ἀσθαίρετος. Θὰ ἦτο σφαλέρως ὁ διυχυρισμὸς ὅτι μέχρι τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου δεκάκις μόνον ἐξεργάγη κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμῶς. Διότι ἐν τῇ πραγματικότητι οὐδέποτε εἶχε καταπαύσει. Ἐὰν κατεσιγάξωτο ἐν τινι μέρει, ἐξερρήγνυτο ἀλλαχοῦ ἐκ νέου. Τὸ διάγγελμα τοῦ Τραϊανοῦ, ἐνισχυόμενον ἐκάστοτε διὰ διατάξεων νέων, οὐδ' ἅπαξ εἶχεν ἀνακληθῆ. Διὰ τοῦτο ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς πάντοτε ἦτο νόμιμος ἢ, μᾶλλον, ἐννομος, οὐδέποτε δ' ἀπῆτει νέαν ἄδειαν ἵνα ἐφαρμοσθῆ». Ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν φρικωδῶν καὶ ἀπεριγράπτων θηριωδιῶν τοῦ Νέρωνος ἐν Ῥώμῃ ἀπέβη διαρκὲς «ἀστυνομικὸν μέτρον» ἀνὰ σύμπασαν τὴν αὐτοκρατορίαν. Οὐ μόνον δ' εἶχεν ἐνισχυθῆ διὰ τῶν ἀγριοτήτων τοῦ Δομητιανοῦ, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ ζωηρότατα ὑπεστηρίζετο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς αὐτοκρατορίας. Μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τραϊανοῦ, ἦτοι μετὰ 50 ἔτη ἀπὸ τῆς μαρτυρικῆς τελευτῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου, εὐρίσκομεν ὅτι ὁ Ῥωμαῖος ἀνθύπατος Πιλίνιος παραπονεῖται ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐπὶ τῷ ὅτι περιβάλλεται ἀπὸ πλῆθος προσελθόντων εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ ἀπορεῖ πῶς νὰ κανόνισῃ τὴν στάσιν του. «Τὸ μίasma τῆς δεισιδαιμονίας ταύτης — ἐγραφεν ὁ Πιλίνιος πρὸς τὸν Τραϊανόν — ἐκτείνεται οὐ μόνον εἰς τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς»· «ἐφάνη μοι τὸ πρᾶγμα ἄξιον μελέτης — λέγει ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ — μάλιστα δὲ ἐνεκα τοῦ πλῆθους τῶν μελλόντων νὰ κινδυνεύσωσι. Διότι πολλοὶ πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως ἀμφοτέρων τῶν φύλων ὑποβάλλονται

ἤδη καὶ θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν κίνδυνον τῆς κατηγορίας». Οὐχ ἦττον ὁ διωγμὸς παρετείνεται, μετὰ τινῶν δὲ παραλλαγῶν τῆς σκληρότητος ἐμαίνετο ἐπὶ Ἀδριανοῦ, Μάρκου Αὐρηλίου, Σεπτημίου, Μαξιμίνου, Γάλλου, Γαλλιγνοῦ μέχρι καὶ τῶν χρόνων τοῦ Γαλερίου καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅτε φθίνοντος τοῦ γ' αἰῶνος ἐγένετο ἡ ἐσχάτη ἀπόπειρα ἐξαλείψεως ὁλοσχεροῦς τῶν χριστιανῶν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Τρία διαγγέλματα τοῦ Διοκλητιανοῦ εἶχον δημοσιευθῆ ἀνὰ σύμψασαν τὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ ὁ διωγμὸς ἤχθη εἰς τὴν ὑπάτην ἀκμὴν τῆς σκληρότητος. Ἐν μιᾷ μόνῃ ἐπαρχίᾳ τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦτον ἀνῆρέθησαν 184,000 ἀνθρώπων, πλὴν τεραστίας μάξης χριστιανῶν καταδικασθέντων καὶ ριφθέντων εἰς ἔξορίαν καὶ καταναγκαστικὰ ἔργα. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ὑπολογισθῇ τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν, τὸ ὅποιον εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας ἀπώλετο.

Καὶ ποῖον λοιπὸν ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μακροῦ τούτου αἰματηροῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Τὸ εὐρίσκωμεν ἐν τῷ περὶ ἀνοχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ διαγγέλματι αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ Γαλερίου, ὅστις ἐγένετο παραίτιος τῶν φρικτῶν μαρτυριῶν τῶν χριστιανῶν διὰ τῆς μεθόδου τῆς βραδείας πυρᾶς. Ἐν τῷ ἀξιόσπουδάστῳ τούτῳ ἐγγράφῳ, τὸ ὅποιον διέσωσεν ἡμῖν ὁ αὐτόπτης τῶν γεγονότων Λακτάντιος, ὁ ἀνοικτήριμων ἠθικῶς αὐτοκράτωρ εὐλικρινῶς ὁμολογεῖ τὴν ἀδυναμίαν του νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Χριστιανισμόν, ὑπὸ τὸ κράτος δὲ ἀνιάτου νόσου δωρεῖται εἰς τοὺς χριστιανούς τὸ δικαίωμα νὰ συνέρχωνται εἰς κοινὴν προσευχὴν, παρακαλῶν αὐτοὺς μόνον νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ αὐτοῦ!

Ἴδου πῶς συνέβη ὥστε ὁ Χριστιανισμὸς νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του ἐν ταῖς ἀνεγνωρισμέναις τῆς αὐτοκρατορίας θρησκείαις. Δὲν ἀπαιτοῦνται ἐνταῦθα περισσώτεραι λεπτομέρειαι. Ἐὰν δὲ θελήσωμεν νὰ τὰς ἀναφέρωμεν, μίαν ἔτι φορὰν θὰ ἐπιμαρτυρήσωμεν τὴν πεποίθησιν μας ὅτι ἡ μακρὰ αὐτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ τραγωδία δὲν ἔχει τὸ ἀντίστοχόν της ἐν τῇ γνωστῇ ἡμῖν παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Κατ' ἀσφαλεῖς ἐκ Ρωσσίας πληροφορίας ἡ ἀντιθρησκευτικὴ ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ προπαγάνδα συστηματοποιεῖται καὶ ἐπιτείνεται.

Εἰς ἑκατοντάδας ὄλας ἀνέρχονται αἱ ἐκκλησίαι καὶ συναγωγαί, αἵτινες κατηραφίσθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἢ μετεβλήθησαν εἰς λέσχας ἢ κινήματογράφους.

Κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐπίσης ἔτος προβλέπεται ἡ κατεδάφισις ἢ ἡ δι' ἄλλους σκοποὺς χρησιμοποίησις ἑκατοντάδων ναῶν διαφόρων θρησκευμάτων.

Ὅπως αἱ ἀρχαὶ προβῶσιν εἰς τὴν κατεδάφισιν ἢ τὴν μεταβολὴν τοῦ προσορισμοῦ τῶν ναῶν, καλοῦσι τοὺς ἐργάτας νὰ ὑπογράψωσιν ἀναφορὰν, καθ' ἣν ὁ

τάδε ναὸς ἢ συναγωγὴ ἢ τζαμίον εἶναι ἀχρηστος ἢ δέον νὰ μεταβληθῇ εἰς λέσχην, ἢ ἄλλο τι. Οἱ ἐκ τῶν ἐργατῶν δυστροποῦντες ἀπειλοῦνται δι' ἀποβολῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ στερήσεως τοῦ ἡμερομισθίου.

Ἀφοῦ συλλεγῆ ἀρκετὸς ἀριθμὸς ὑπογραφῶν οὕτως ἀποσπασθεῖσων, δημοσιεύεται στρεσοτύπως, δύναται τις εἰπεῖν, εἰς τε τὰς τοπικὰς καὶ τῆς πρωτεύουσας τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀποφάσει τῶν ἐργατῶν τῆς τάδε πόλεως ὁ τάδε ναὸς θὰ κατεδαφισθῇ ἢ θὰ μεταβληθῇ εἰς λέσχην, κινήματογράφον ἢ τι ἄλλο.

Διὰ τὰς ἐπικειμένας ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἀπηγορεύθη ἡ πώλησις βαφῆς ὠῶν καὶ ἡ παρασκευὴ καὶ πώλησις πασχαλινῶν τροφίμων. Ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οὕτω καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα θὰ λειτουργῶσι καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ δὴ δωρεὰν οἱ κινήματογράφοι καὶ τὰ ἄλλα κέντρα διασκεδάσεων.

Ἐν τῇ πόλει Ὀριόλ ἡ ἑβδομάς τοῦ Πάσχα μειωνομάσθη εἰς «ἑβδομάδα μορφώσεως». Τὰ θέατρα, οἱ κινήματογράφοι καὶ αἱ ἐργατικαὶ λέσχαι θὰ λειτουργῶσιν ἀκαταπαύτως, τὴν δὲ 1ην Μαΐου θὰ ὀργανωθῇ ἀντιθρησκευτικὴ παρέλασις.

Ἀποφάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργείου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους εἰς τὰ σχολεῖα πρώτου καὶ δευτέρου βαθμοῦ καὶ τὰ ἐκπαιδευτήρια τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καταργοῦνται αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἀναλήψεως.

Εἰς πλείστας πόλεις τῶν ἐπαρχιῶν ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῶν μαθητῶν τὰ σχολεῖα δὲν θὰ διακόψωσι τὰ μαθήματα κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

Ὅπως ὑπονομεύωσι τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα παρὰ τῷ λαῷ καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς νέοις αἱ ἀρχαὶ πᾶν μετέρχονται μέσον ὅπως διακομωδῶσι τὴν θρησκείαν. Οὕτω πρὸ τινῶν ἡμερῶν διωργανώθη ἐν Μόσχᾳ παρέλασις διὰ τῶν ὁδῶν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων μετῃμφισμένων εἰς ἱερεῖς καὶ μοναχάς.

Τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς ταῦτα ἀλλὰ καὶ δὲν διστάζει νὰ διαφθερῇ τὰς ἀθῶας παιδικὰς ψυχὰς, μεταβάλλον τὰ παιδιά εἰς κατασκόπους ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν οἴκῳ. Οἱ διδάσκαλοι ἀπὸ τινος ὑποχρεώνουσι τοὺς μαθητὰς νὰ παροῦσάζωσιν αὐτοῖς ἔγγραφα σημεῖωματα ἔστω καὶ ἄνευ ὑπογραφῆς τῶν ἐν τῇ οἰκογενεῖα των γιγνομένων, ὡς π. χ. ἂν οἱ γονεῖς των μεταβαίνωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἂν ἔχωσιν ἀγίας εἰκόνας εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ περιφημοῦς Γεπεοῦ μὴ ἀρκομένη εἰς τὰς ἑκατοντάδας μυριάδων ἐκουσίων ἢ ἀκουσίων κατασκόπων, οὗς διαθέτει, ἤρχισε νῦν χρησιμοποιοῦσα καὶ τὰ παιδιά.

Πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ξένοι ὑπήκοοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ῥῶσσοι ἀθρόως ἀποσύρουσι τὰ τέκνα τῶν ἐκ τῶν σχολείων.

Ὡς εἶναι φυσικόν, ἡ τοιαύτη κατάστασις προκαλεῖ ἀντίδρασιν παρὰ τῷ λαῷ, ἣς αἱ συνέπειαι ἐξεδηλώθησαν κατὰ τρόπον οὐχὶ εὐχάριστον διὰ τὰ Σοβιὲτ εἰς τὰ γεγονότα τὰ πρὸς τριῶν ἐβδομάδων ἐκτυλιχθέντα ἐν Βατοῦμ. Μέλη τῆς Κομμουνιστικῆς νεολαίας τοῦ Βατοῦμ περιορχόμενα τὰς ὁδοὺς ἀπέσπων βίᾳ τὰ καλύμματα τοῦ προσώπου τῶν μουσουλμανίδων. Οἱ μουσουλμάνοι ἀτζάροι ἐξεγεῖρθέντες ἐπετέθησαν κατὰ τῶν κομσομόλ, ἐπῆλθε σύγκρουσις καθ' ἣν πολλοὶ ἐτραυματίσθησαν. ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ στρατὸς συγχρόνως δ' αἰτήσῃ τῶν ἀρχῶν ἀπεστάλησαν ἐνισχύσεις ἐκ Τιφλίδος.

Πρὸ τῶν ἀντιθροσκειτικῶν μέτρων οἱ μουσουλμάνοι κάτοικοι τεσσάρων παρὰ τὴν μεθόριον χωρίων κατέλιπον ταῦτα καταφυγόντες κρύφα εἰς Τουρκίαν. Εἰδικῶς μνημονεύεται τὸ χωρίον Κουλά παρὰ τὰ σύνορα.

Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν τὰ γεγονότα τοῦ Βατοῦμ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Περὶ τοὺς ἐβδομήκοντα κομσομόλ ὀδηγοῦντες τράγους, κριοὺς καὶ ἓνα χοῖρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπίσθων εἶχον θέσει σαρίκια, εἰσήγαγον τὰ ζῶα ταῦτα εἰς τζαμίον τῆς πόλεως, ἀνεβίβασαν τινὰ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μιναρῆ, ὅπου ἐπλεζον τὰ γεννητικὰ μόρια αὐτῶν ὅπως τ' ἀναγκάζουσι νὰ μυκῶνται ἐκ τοῦ πόνου, πρὸς διακωμώδησιν οὕτω, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κομσομόλ, τοῦ ἐκ τοῦ μιναρῆ εἰς τὴν προσευχὴν καλοῦντος τοὺς πιστοὺς μουεζίνη.

Ἐπὶ τῷ θεάματι οἱ μουσουλμάνοι ἀτζάροι ἀγανακτήσαντες ἐπετέθησαν κατὰ τῶν κομσομόλ, οὓς ἐξυλοκόπησαν ἀγρίως, ὁ στρατὸς ἐπενέβη πρὸς προστασίαν αὐτῶν καὶ ἐδημιουργήθη ἔνοπλος σύρραξις, καθ' ἣν ἐφρονεύθησαν καὶ ἐπληγώθησαν περὶ τοὺς τεσσαράκοντα.

Κατόπιν τῶν γεγονότων τούτων περὶ τοὺς 500 ἀτζάροι μουσουλμάνοι τοῦ Βατοῦμ ἔνοπλοι ἀπεσύρθησαν πρὸς τὰ τουρκικὰ σύνορα ὀχυρωθέντες παρὰ ποταμίσκον ἐπὶ τούτων κείμενον.

Αἱ ἀρχαὶ ἐπικαλεσθεῖσαι καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς Δημοκρατίας τῆς Γεωργίας, ἀπέστειλαν στρατὸν πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων, πλὴν οὕτως ἐπέστρεψεν ἀπρακτος εὐφραδὴς πρὸ τοῦ παρὰ τὰ σύνορα τουρκικοῦ τοιούτου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Περὶ τὸ ταξίδιον τοῦ Ἄγγλου Πρωθυεράρχου.

Ἡ ἐξ Ἀθηνῶν διέλευσις τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας, ὃν δικαίως ἐτίμησεν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ἀδελφικῆς δεξιώσεως, δὲν ἀποτελεῖ γεγονός σημαντικὸν μόνον διὰ τὸ ἔξοχον τῆς θέσεως, ἣν κατέχει μεταξὺ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν ὁ τιμηθεὶς Ἱεράρχης ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλως ἰδιάζουσαν ἀξίαν, τῆς ἐπιβλητικῆς προσωπικότητός του. Καὶ δικαίως ἐχαιρετίσθη ὑπὸ συμπαντος σχεδὸν τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου ὡς γεγονὸς χαρμόσυνον ἢ ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ παρουσία τοῦ Πριμάτου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, διότι, παρὰ τὸν ἀνεπίσημον χαρακτήρα ὃν ἔφερε τὸ ταξίδιον του, ἀπετέλεσεν ἐν πάσῃ περιπτώσει ἓνα σπουδαῖον καὶ σημαντικὸν σταθμὸν διὰ τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων κοινὸς εἶναι ὁ πόθος τῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Χριστοῦ συνεργασίας. Αἱ ἐκατέρωθεν ἀνταλλαγῆσαι ἐκδηλώσεις δὲν ὑπῆρξαν φιλοφρονήσεις ἀπλαῖ, διὸ καὶ δὲν ἐξήλθον τῶν ὀρίων τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε δύνανται ν' ἀγνοήσωσιν οἱ ἀποβλέποντες μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης σοβαρότητος εἰς τὸ ἱερὸν πράγματι ἔργον τῆς ἀδελφικῆς συνεννοήσεως τῶν διεσπασμένων ἀπ' ἀλλήλων δυνάμεων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ μετριοπάθεια ἢ χαρακτηρίσασα τόσον τὸν ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χαιρετισμὸν ὅσον καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἄγγλου Ἱεράρχου, ἐμαρτύρουν ἀκριβῶς τὸν σεβασμὸν τὸν ὅποιον ἀμφότεροι ἔχουσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τρόπον ὅστε ν' ἀποκλείεται οἰοσδήποτε φόβος ὅτι μειοῦται πῶς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τὸ κύρος ἐκ τῆς τοιαύτης πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν ἐπικοινωνίας. Μόνον, συνεπῶς, ὑπερκριτικὴ διάθεσις τῶν ὑπερμεμψιμοίρων καὶ πάντοτε περιδεῶν θὰ ἐδικαιολόγηι οἰανδήποτε παρερμηνείαν τοῦ πνεύματος τῆς πρὸς τὸν σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας γενομένης ὑποδοχῆς.

Ἀνακολουθία.

Κοπτοῦνται ἐδῶ καὶ ὅπου ἄλλοι εἰς τὰ φιλελεύθερα κράτη οἱ κομμουνισταί, ὅσακις ταῦτα λαμβάνουσι μέτρα κατὰ τῆς ὑπονομευούσης αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τῶν κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, καὶ ταῦτα ἐντὸς τῶν ὀρίων αὐτῶν τούτων τῶν φιλελευθέρων συνταγματικῶν τῶν χαρτῶν, ὅπου δὲ ἀσκοῦν τὴν ἐξουσίαν τῶν, τὴν ἐφαρμόζουσι ὡς τὴν ἀπηνεστέραν τῶν τυραννιῶν οἱ ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ λόγου ἀξιοῦντες νὰ τὰς μεταχει-

ρίζονται. Διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ χάρτου ἐν Ρωσίᾳ ἀπηγόρευσαν τὴν χορήγιον τοῦ εἰς τὸν θρησκευτικὸν τύπον, καταπιέζοντες οὕτω τυραννικῶς, τὰ δίκαια τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς τόσον ἀφειδῶς χύνουσι καὶ τὸ αἷμα—ὄχι τὸ ἰδικόν των, παρακαλοῦμεν, ἀλλὰ τὸ ξένον—, διὰ τὴν ἔκδοσιν ὁμοῦ τοῦ ὄργάνου τῶν ἀθέων «Ὁ Ἄθεος» ὑπάρχει χάρτης ἐπαρκέστατος καὶ πάντα τὰ μέσα ἵνα εὐρυνθῇ ἡ κυκλοφορία τοῦ. Αὐτοὶ φουμούντες τὰ στόματα, δένοντες τὰς χεῖρας, καταπιέζοντες, ἐκβιάζοντες καὶ φονεύοντες τοὺς διαφωνοῦντας ἐν τῷ κράτει, τὸ ὅποιον κατεσκεύασαν ἐν ὀνόματι τῆς τυραννίας, ἀπαιτοῦσι παρὰ πάντων ἔξω τοῦ κράτους των νὰ τοῖς χαρίσῃ ἐλευθερίαν ἀπόλυτον μέχρι καὶ τοῦ νὰ ἐξουτώνουν τοὺς μὴ ἀσπαζομένους τὴν περίπυστον «ἰδεολογίαν» των καὶ νὰ ἀνατρέπουν τὰ ξένα καθεστῶτα δι' ἐπιβουλῶν καὶ ἐπαναστάσεων. Ὅφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἀνετράπη τελείως καὶ ἡ λογικὴ, διότι σοβαρῶς θεωροῦνται ἄξια συζητήσεως τοιαῦτοι ἀνακολουθίαι καὶ διότι ὀλόκληροι βουλαὶ ἐκ λογικῶν ἀνθρώπων ἀποτελούμεναι δέχονται νὰ χάνεται πολῦτιμος χρόνος εἰς τὴν ὑποστήριξιν, ἢ ἔστω καὶ ἀπλῆν ἀκρόασιν, τοιούτων ἀσυναρτησιῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν Τρίτην καὶ τὴν Πέμπτην, διακόψασα ἐπιταῖς ἑορταῖς τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Τὴν δὲ Τετάρτην συνήλθον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὰ μέλη τῆς Ἱεράς Συνόδου μετὰ τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, ἀντιήλλαξαν δὲ σκέψεις ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον τὸ σχέδιον τῆς συμβάσεως περὶ τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων, ὠρίσθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου εἰσηγητικὴ πρὸς μελέτην αὐτοῦ Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀδριανουπόλεως καὶ Θεβῶν καὶ Λεβαδείας.

—Παρεπιδήμησαν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην οἱ Σεβ. Μητροπολιταὶ Μεσσηνίας κ. Μελέτιος, Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδων, Τρίκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφρασαίων κ. Ἰεζεκιήλ. Ἀπῆλθε δὲ εἰς τὴν θεόσωστον αὐτοῦ Μητρόπολιν μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἕνεκα τοῦ γνωστοῦ παθήματος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Γρηγόριος.

—Μετὰ πάροδον πεντακοσίων περίπου ἐτῶν

(1430-1929) τὴν προπαρελθοῦσαν Παρασκευῆν, 19 Ἀπριλίου, ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία ἐν τῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀχειροποιήτου. Ὁ ναὸς οὗτος τῆς Ἀχειροποιήτου ἢ Ἁγίας Παρασκευῆς κτισθεὶς τὸν ε'. αἰῶνα (430 μ. Χ.) εἶχε μεταβληθεῖ εἰς μουσουλμανικὸν Τέμενος τῷ 1430 κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τούρκων. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ἤρξαντο μὲν αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ περικαλλεστάτου τούτου ναοῦ, ἀλλ' ἐστεγάζθησαν ἐπι πενταετίαν ἐν αὐτῷ πρόσφυγες. Ἀπὸ διετίας ἤρξαντο πάλιν αἱ ἐργασίαι ὑπὸ τὴν ἐπιστοσίαν τοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ευγκοπούλου καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Παιονίδου, ἀλλὰ καίτοι δὲν συνετελέσθησαν πλήρως, ἀπεδόθη ὁ ναὸς εἰς τὴν δημοσίαν θείαν λατρείαν, διὰ πανηγυρικῆς Λειτουργίας τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου. Τὸ προκληθὲν ἐνδιαφέρον τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος ὑπῆρξε μέγιστον. Ἡ πρώτη κροῦσις τοῦ κώδωνος τοῦ ναοῦ ἐτέθη εἰς πλειστηριασμόν. Ὁ κ. Χρ. Σγουρόγλου κατέβαλε δι' αὐτὴν δραχ. 10.300. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐξῆρς τὸ γεγονός τῆς ἀποδόσεως τοῦ θαυμαστοῦ μνημείου τούτου τῆς Χριστιανικῆς τέχνης εἰς τὴν δημοσίαν θείαν λατρείαν.

—ὑπὸ τῆς Δ. Ἱεράς Συνόδου κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δρυϊνουπόλεως, Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας, Θεβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς μελέτην τῶν κατὰ τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» καὶ ἀναδιοργάνωσιν αὐτοῦ.

—Κατὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἐνέκρινεν ἵνα ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρδίτσῃς Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου φέροι εἰς τὸ ἐξῆς τὸν τίτλον «Ἱερά Μονὴ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἡ ἐπιλεγομένη τοῦ Καραϊσκάκη», διεβιάσθη δὲ ἡ πρότασις εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ διατάγματος.

—Κατηρτίσθη καὶ δι' ἐφέτος τὸ πρόγραμμα τῶν ἡμερῶν τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος διὰ τοὺς παῖδας, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Κατ' αὐτὴν τῇ μὲν Μεγ. Πέμπτῃ ἐσπέρας θὰ ψαλλῇ ἡ ἀκολουθία τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου, τῇ δὲ Μεγ. Παρασκευῇ θὰ τελεσθῇ τὸ καθιερωθὲν ἤδη ἡμερησίον Παιδικὸν Προσκύνημα τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Καισαριανῆς.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως εἰς Ἰαπωνίαν τοῦ

κ. Ζερὸ Κρισέφσκυ, σιωνιστοῦ ἀντιπροσώπου εἰς τὴν ἄνω Ἀνατολήν, συνέστη «ἰαπωνικὸς σύλλογος διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Παλαιστίνης» τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ρεζὲν Ἀεσοῦδ, τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεφαλαίου καὶ λοιπῶν οἰκονομικῶν ἰδρυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐργάζονται διὰ τὰ δίκαια τοῦ σιωνισμοῦ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς Τόκιο ὁ κ. Κριχέβσκυ ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Τενάκα πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰαπωνίας ὁ ὁποῖος ἐπανελάβε τὰς θερμοῦς εὐχὰς τὰς διατυπωθείσας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του ὑπὲρ τῆς σιωνιστικῆς κινήσεως διὰ τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη τὴν ἀρωγὴν του, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν διαβλέπει μίαν πραγματικὴν πρόδον τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρὸ τετραετίας ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως τῆς Ἀργεντινῆς ἀνέλαβε τὴν ὑπόστηξιν τῶν δυστυχῶν μικρῶν ἐγκληματιῶν, παρὰ τὴν ἀντίδρασιν ἐνδιαφερομένων πολιτικῶν. Ἀνεκάλυψε τὸν διευθυντὴν τῆς μεγάλης ἀγροτικῆς ἀποικίας τοῦ Marcos Paz καὶ εἰς τὴν θέσιν του διώρισεν ἕνα νέον ἐξ Ἀργεντινῆς ὁ ὁποῖος εἶχε μορφωθῆ εἰς τὴν τοπικὴν Χριστιανικὴν Ἀδελφότητα τῶν Νέων καὶ εἰς τὸ ἐν Σικάγῳ κολλέγιον αὐτῆς. Καθ' ὅλην τὴν τετραετίαν ταύτην ὁ ὑπουργὸς ἐνίσχυε πάντοτε τὸν νεαρὸν διευθυντὴν καὶ ἐπετεύχθη τοιοῦτοτρόπως νὰ μεταβληθῆ εἰς πρώτης τάξεως ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα μία τόσον σοβαρὰ ἐθνικὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ 560 παιδιὰ ἐτοιμάζονται διὰ νὰ ἀποβοῦν καλοὶ πολῖται. Ἀξιωματικῶς εἶναι ὅτι ὁ ὑπουργὸς διήλθεν εἰς τὴν ἀγροικίαν ταύτην τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεώς του τελευταίως καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὑπουργίαν του, ἔστω καὶ ἂν δὲν κατώρθωεν ἄλλο τι πλὴν τοῦ ἰδρύματος τούτου.

—Ἐντὸς μᾶς ἑβδομάδος (17-24 Ἀπρ. ἔ. ἔ.) ἐνεργήσαν ὡς ἔκτακτα Μέλη τῆς ἐνταῦθα «Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων» 342 ἄτομα, τὰ ὁποῖα συνεισέφεραν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς ὡς πρώτην ἐτησίαν εἰσφορὰν τὸ ποσὸν τῶν 343 χιλιάδων δραχμῶν. Σημειωτέον ὅτι κατὰ Κυβερνητικὴν ἀπόφασιν ἐχορηγήθη ἤδη εἰς τὴν ἐν λόγῳ ὀργάνωσιν ἐτησίᾳ ἐνίσχυσις ἐκ 200 χιλιάδων δραχμῶν, παρὰ δὲ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὅστις —ὡς ἐδήλωσεν ὁ κ. Δήμαρχος— υἱοθετεῖ ἀπολύτως τὸ ἔργον τῆς ὀργανώσεως, ἀνεωόθη καὶ διὰ τὸ τρέχον ἔτος ἢ ἀπὸ διετίας παρεχομένη ἐτησίᾳ ἐπιχορήγησις ἐξ 100 χιλιάδων δραχμῶν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀμπελκωτίσης «Ἅγιος Πολύκαρπος» Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτ. δημοπρασίαν τῆς ἐνοικιάσεως πάντα τὰ κτήματα τῆς Μονῆς καλούμενα Πόργαρι, Μαλαθούνα, Βαρένοι, Βαρένοι Δογκαῖς καὶ Τερσίτσα ἐνεργηθρομένην τῇ 12 Μαΐου ἔ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. εἰς Πλατάνη Ναυπακτίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Προσχίου καὶ ἀντιπροσώπων Μονῆς καὶ Σ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ συμφώνως ὄροις συγγραφῆς κατατεθειμένοις ἐν τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ Προσχίου.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρών διακηρύττει, ὅτι τὴν 19 Μαΐου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριμήνου ἐνοικιάσεως τὸν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοπωλείον αὐτῆς, ἡτοὶ ἀπὸ 1 Ἰουνίου μέχρι ἀρχῶν Σεπτεμβρίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν ἐν Σέρραις ἐνώπιον τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Σερρῶν κ. Κων. Τριανταφυλλοπούλου, ὥρα 11—12 π. μ.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν διακηρύττει, ὅτι τὴν 19 Μαΐου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρα 11—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν ἐπαναληπτικὴ δημοπρασία ἐξαστοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλαιῶνος αὐτῆς ἀποτελουμένου ἐξ ἑλαιῶν τεσσάρων χιλιάδων καὶ διακοσίων-4200-δένδρων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τῷ Συμβολαιογράφῳ Σερρῶν κ. Κων. Τριανταφυλλοπούλου καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσι κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ Συμβολαιογράφου.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικάνορος Προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τὰ ἑξῆς εἶδη τῆς Μονῆς: 1ον) Εἴκοσι πέντε τράγους τριῶν ἐτῶν (στέρφα). 2ον) Τριάκοντα πέντε κριοὺς δύο ἐτῶν (μιλιόργια) καὶ 3ον) Τέσσαρας ἡμίονους 3—4 ἐτῶν. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 27ῃ προσεχοῦς Ἀπριλίου, ἡμέρα Σαββάτου καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ εἰθιμῶν τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν (πλατεία ἀγορᾶς, κάτωθεν τῆς πλατάνου), ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημ. Πράσσου, Ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως, καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῶν ὑπ' ἀριθμ. 15 καὶ 17 ἔ. ἔ. διακηρύξεων, ὧν ἀντίγραφα παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ ἡγλίον τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Κανδήλας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Λεβιδίῳ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Συμφοῦ Ὁρχομενοῦ Μιχαὴλ Ζῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγλίου, τὴν 10—12ην ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, εἰκοσαετοῦς ἐνοικιάσεως τοὺς ἐν θέσει Σύτζι Δουλὰπι καὶ Πλάτανος τῆς περιφερείας Κανδήλας ἀγροῦς τῆς Μονῆς, συμφώνως μὲ τοὺς ὄρους τῆς διακηρύξεως, ἐθρικομένου ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ὅπου οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΛΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς

Ἑσπ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὅδος Σταδίου 44, Ἀθήναι